

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, t. č. ve VTOS ve Věznici Jiřice, Lysá nad Labem, PSČ 289 22, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, proti **žalované: Vězeňské službě České republiky, Věznice Všehrdu**, se sídlem ve Všehrdech č. p. 26, PSČ 430 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Všehrdu ze dne 21. 10. 2014 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 17. 10. 2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 21. 10. 2014 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 17. 10. 2014, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **19,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Vlastimilu Škodovi **s e p ř i z n á v á odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **8.228,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 17. 11. 2014 ve znění jejího opravného doplnění ze dne 4. 12. 2014, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal zrušení rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Všehrdu ze dne 21. 10. 2014, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 17. 10. 2014, kterým byl

žalobci dle ust. § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, za to, že dne 9. 8. 2014 v cca 9.35 hodin ve Věznici Kynšperk nad Ohří pobíhal po chodbě s příborovým nožem a ohrožoval ostatní odsouzené.

V žalobě k věci uvedl, že v rámci svého výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Všehrdu byl žalovanou dne 17. 10. 2014 kázeňsky potrestán za incident s jiným odsouzeným, který se udál dne 9. 8. 2014 ve Věznici Kynšperk nad Ohří, třebaže jsou pochybnosti o kvalitě důkazů prokazujících vinu žalobce. V této souvislosti namítl, že žalovaná převzala spis od Věznice Kynšperk nad Ohří a na základě tohoto spisu rozhodla o jeho vině a trestu, kdy kázeňské potrestání žalobce považuje za nespravedlivé. V rámci řízení se ovšem žalovaná dopustila mnoha vad, které přes žalobcovu stížnost v rámci své rozhodovací činnosti, z níž vzešlo rovněž nespravedlivé žalobou napadené rozhodnutí, neodstranila, když jeho stížnost a žádost o nahlédnutí do spisu žalovaná odmítla.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedla, že nesouhlasí se žádnými žalobními tvrzeními žalobce, který navíc dostatečně nevyklíčil, jakých konkrétních nezákonných úkonů a závěrů se měla dopustit vůči němu žalovaná. Dále žalovaná zmínila, že kázeňské řízení započala vést Věznice Kynšperk nad Ohří, kde došlo ke spáchání dotyčného kázeňského přestupku, a to na základě záznamu o kázeňském přestupku ze dne 9. 8. 2014, který vypracoval prap. L. K. Následně byli v dané věznici vyslechnuti 4 svědci předmětného kázeňského přestupku, a to spoluodsouzení vězni J. M., T. P., O. K. a M. M., přičemž i žalobci byla dána možnost vyjádřit se ke kázeňskému přestupku. K tomu doplnila, že poté byl žalobce dne 4. 9. 2014 přemístěn do Věznice Všehrdu a zde došlo k vydání rozhodnutí obou stupňů.

Vedle toho žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 17. 10. 2014, jehož obsah obsáhle předešlela, bylo vydáno v souladu s právními předpisy na základě již výše zmíněného záznamu o kázeňském přestupku žalobce ze dne 9. 8. 2014 a výpovědí 4 shora jmenovaných svědků, kteří potvrdili, že žalobce s hlasitým nadáváním pobíhal po vězeňské chodbě a příborovým nožem ohrožoval jiného odsouzeného, a to R. Ř. Žalovaná má za to, že dané rozhodnutí splňuje všechny formální náležitosti a po obsahové stránce vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, kdy žalobce se sám ke kázeňskému přestupku doznal. S ohledem na jiná kázeňská řízení vedená se žalobcem v jiných věznicích (Věznice Valdice, Věznice Rapotice a Věznice Kynšperk), která byla vedena o nevhodném chování žalobce vůči zaměstnancům Vězeňské služby České republiky, má žalovaná za to, že uložený kázeňský trest byl zcela adekvátní.

Dále žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí Ing. Bc. J. R., speciálního pedagoga žalované, ze dne 17. 10. 2014 bylo žalobci oznámeno a předáno tentýž den, což žalobce potvrdil svým podpisem. Jelikož žalobce vůči tomuto rozhodnutí podal včasnou stížnost, tak ve věci bylo vydáno dne 21. 10. 2014 žalobou napadené rozhodnutí, a to mj. Bc. S. Č., vedoucím oddělení výkonu trestu žalované. Žalovaná má přitom za to, přezkum byl učiněn v rozsahu ust. § 60 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterým se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ŘVTOS“), a žalobou napadené rozhodnutí bylo dostatečně zdůvodněno.

Dle žalované je v předmětné věci patrné, že řízení o kázeňském přestupku bylo se žalobcem vedeno podle příslušných ustanovení ZVTOS a ŘVTOS a nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 70/2013, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců (dále jen „NGŘ č. 70/2013“). Žalovaná má za to, že uložený kázeňský trest v podobě umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, je v souladu s ust. § 20 odst. 2 písm. d) NGŘ č. 70/2013 a také že o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 17. 10. 2014 rozhodoval v souladu s ust. § 52 odst. 3 ZVTOS a ust. § 23 odst. 1 písm. a) NGŘ č. 70/2013 vedoucí oddělení výkonu trestu.

Závěrem žalovaná uvedla, že v kázeňském řízení vystupuje do popředí důraz na flexibilitu rozhodování, snaha o udržení pořádku, kázně a bezpečnosti věznice v reálném čase, a proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s běžnými rozhodnutími správních orgánů či rozhodnutími soudu. Z prvostupňového rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

Ustanovený právní zástupce žalobce v podání ze dne 19. 3. 2015 v návaznosti na žalobní tvrzení uvedl, že je zřejmé, že žalobce nepopírá, že by k jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, nedošlo, nicméně žalobce nesouhlasí s tím, že by se tímto jednáním dopustil kázeňského přestupku, neboť daného jednání se dopustil v sebeobraně, když ostatní odsouzení se k němu chovali agresivně a konkrétně odsouzeným R. Ř. byl žalobce fyzicky napaden úderem do obličeje. Žalovaná přitom uvěřila výpovědím svědků, kteří jsou přáteli R. Ř., a na tomto pak založila své rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Vedle toho ze strany žalované není prokázáno, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady, z nichž bylo vycházeno, zejména s výpověďmi jednotlivých svědků a zda mu byla dána možnost se před uložením kázeňského trestu se k celé věci vyjádřit. Navíc v rozhodnutí správního orgánu o uložení kázeňského trestu není dostatečně ozřejmáno, jaké důvody vedly žalovanou k tomu, že uvěřila svědeckým výpovědím, a naopak, proč výpověď žalobce považovala za nevěrohodnou. Rozhodnutí žalované je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Dne 31. 3. 2015 soud obdržel od žalobce ještě další obsáhlé písemné podání, v němž zopakoval a podrobně rozvedl jednotlivá žalobní tvrzení v reakci na písemné vyjádření žalované k žalobě.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a to pro zjištění hned dvou druhů vad řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s. ř. s., které by mohly mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy vadě spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, soud uvádí, že k této procesní vadě došlo tím, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí speciálním pedagogem žalované ze dne 17. 10. 2014 žalobce nebyl seznámen s obsahem důkazů (zejména s výpověďmi 4 svědků, a to J. M., T. P., O. K. a M. M.), které hodlal prvostupňový správní orgán využít pro své rozhodnutí, tudíž se k nim nemohl vyjádřit a ani navrhnout nové důkazy, jak vyplývá z obsahu předloženého správního spisu a čemuž i koresponduje žalobcovo žalobní tvrzení. Tento postup, který se nikterak nesnažila zhojit ani žalovaná v následném druhostupňovém řízení, soud shledává v příkrém rozporu s kogentní dikcí ust. § 47 odst. 1 ZVTOS a sám o sobě zakládá důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná by měla mít v patrnosti, že dle ust. § 47 odst. 1 ZVTOS mj. platí, že před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a důkazům o nich, z čehož plyne, že odsouzený musí mít možnost být seznámen s obsahem správního spisu, z něhož by bylo zřejmé, jaké důkazy hodlá prvostupňový správní orgán využít pro své rozhodnutí. Na tomto místě je ale třeba pro úplnost podotknout, že před uložením kázeňského trestu bylo žalobci alespoň umožněno se k věci vyjádřit, čehož využil.

K vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud uvádí, že, její podstata spočívá v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění.

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění je způsobeno tím, že odůvodnění tohoto rozhodnutí se soustředilo výlučně na posouzení otázky prokázání viny žalobci za projednávaný kázeňský přestupek, přičemž v rámci tohoto zdůvodňování, které bylo pojato velice stručně a úsečně, kdy bez současného náhledu do správního spisu není zřejmé, jaké skutečnosti vypověděli 4 výše zmínění svědci a jaké skutečnosti obsahoval záznam o kázeňském přestupku ze dne 9. 8. 2014, který vypracoval prap. L. K., není dostatečně ořejmáno, jaké důvody vedly žalovanou k tomu, že uvěřila právě svědeckým výpovědím, a naopak, proč výpověď žalobce považovala za nevěrohodnou. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak absentovalo i řádné zdůvodnění ohledně uložené sankce žalobci, která nebyla zanedbatelná, když žalobci byl uložen kázeňský trest v podobě umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, a žalovaná se uchýlila pouze k vágní konstataci, že kázeňský přestupek je hrubým porušením ust. § 28 odst. 1 ZVTOS, a proto je uložený kázeňský trest adekvátní povaze přestupku. Skutečnost, že žalobce nebyl smířen s uloženým kázeňským trestem, přitom vyplývá i ze samotné stížnosti žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 17. 10. 2014. Za tohoto stavu bylo o to více nutné, když základní nutnost věnovat pozornost i této otázce pro žalovanou vyplývala z ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS, aby se žalovaná v rámci svého přezkumu prvostupňového rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 17. 10. 2014 alespoň v minimální míře vymezila i ke zvolenému druhu kázeňského trestu a jeho výši, kterou žalobce zjevně rozporoval, když popíral i svoji vinu. To ovšem žalovaná v žalobou

napadeném rozhodnutí naprosto vůbec neučinila, což zakládá podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění, která odůvodňuje rovněž sama o sobě zrušení tohoto rozhodnutí soudem a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

S ohledem na výše učiněné závěry soud považuje za potřebné směrem k žalované uvést, že si je vědom specifčnosti předmětného typu kázeňského trestání a vnímá, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby opodstatněný a včas uložený trest působil výchovně, preventivně a aby byl vůči ostatním odsouzeným jasným signálem, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí ve věznicích dodržovat pořádek a kázeň včetně náležitého respektu k dozorcům i ostatním odsouzeným. Rovněž si je soud vědom toho, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech odsouzených s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází, a rovněž s přihlédnutím ke lhůtám, ve kterých jsou vězeňské správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást na rozhodnutí vydávaná v těchto věcech z hlediska míry jejich preciznosti stejné nároky a požadavky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány či dokonce soudy. Tento specifický náhled na daná rozhodnutí má jistě oporu v nálezů Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/2008, který je dostupný na www.usoud.cz, nicméně to v praxi nemůže vést k rezignaci žalované na její povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné a logicky zdůvodněno ve všech podstatných aspektech, aby se vypořádala s provedenými důkazy v řízení a aby v rámci své rozhodovací činnosti postupovala v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech v podobě ZVTOS a ŘVTOS.

Vzhledem ke shora učiněným závěrům soudu nezbylo než s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) [s. ř. s.](#) ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí zrušit a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení s respektováním shora zaujatých právních názorů ve smyslu ust. § 78 odst. 5 [s. ř. s.](#) žalovaná ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně, přesvědčivě a úplně odůvodní včetně toho, proč neuvěřila verzi žalobce o skutkovém průběhu daného incidentu, a také včetně druhu a výše uloženého trestu žalobci za kázeňský přestupek. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu soud neshledal nutnost zrušit i prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 10. 2014, když zásadní procesní pochybení dle názoru soudu lze napravit v rámci druhostupňového řízení.

Ve věci soud rozhodl bez ústního jednání, třebaže ustanovený právní zástupce požadoval jej nařídit, neboť tento procesní postup byl plně v intencích ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) [s. ř. s.](#)

Jelikož žalobce měl ve věci úspěch a jeho jménem ustanovený právní zástupce požadoval náhradu nákladů řízení, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku ad II. žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19,-Kč toliko za vynaložené poštovné (za podání žaloby ve výši 9,50 Kč; za podání doručené soudu dne 31. 3. 2015 ve výši 9,50 Kč), když jiné výdaje mu nevznikly s ohledem na jeho zastupování ustanoveným právním zástupcem.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven zástupce z řad advokátů, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobce. Soud přiznal advokátu Mgr. Vlastimilu Škodovi

odměnu ve výši 8.228,-Kč, která se skládá z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplňující podání ze dne 19. 3. 2015 - § 11 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová